

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računata se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“. Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Občni zbor „Národne Tiskarne“ zboruje v nedeljo dne 18. decembra ob 11. uri dopoldne v prostorih „Dramatičnega društva“ v Ljubljani.

Pastirski list naših škofov in pastirski list škofa Josipa Jurija Strosmajerja.

Kakor znano, obrača se pastirski list škofov goriške metropolije odločno proti prizadevanjem za upeljavo staroslovenskega jezika v službo Božjo. Da naše občinstvo spozná, kaj si ima misliti o tem, podajamo tu brez komentara odlomek pastirskega lista slavnega djakovarskega vladike Josipa Jurija Strosmajerja, moža, katerega ne imenujejo najimenitnejši učenjaki zastoj „zvezdo katoliške cerkve.“ Dotični o staroslovenskem obrednem jeziku govoreči odlomek slove v vernem prevodu tako-le:

„Mi Hrvatje, Slovani v obče in južni Slovani posebej veselimo se o priliki sedanjega papeževga jubileja naših blagovestnikov sv. Cirila in Metoda, katera sta tam na iztoku zagledala luč sveta, tam zadobila svojo krščansko odgojo, tam sprejela in izvrševala duhovno in redovno svoje poslanstvo, tam bila določena po samem Bogu, da postaneta zakon in večno vezilo mej južnim in ostalim Slovanstvom. Radujemo se Slovani sploh, mi južni in zapadni Slovani pa še posebej, da sta naša sveta blagovestnika Ciril in Metod — zaradi preganjanja, muk in trpljenja, katero jima je bilo prenašati mej nami v svetem in apostolskem svojem delovanju, iskala in našla pribežališče v Rimu; radujemo se, da je jeden svetih bratov in blagovestnikov v Rimu umrl in da ga je sam papež Hadrijan II. po najslavnejšem načinu in obredu pokopal. Radujemo se, da je sveti Metod nekolikokrat šel v Rim in radujemo se tega, s kakošno gorečnostjo, odvažnostjo in zlgovornostjo in s kakšnim uspehom je branil svojo pravovernost, svojo apostolsko čast in svobodo in ono prednost svojega slovenskega jezika v službi božje, v katerej prednosti je njegova sveta duša s polno pravico spoznavala najpripravnejše sredstvo, da bi se ohranil narod slovanski v svetej veri in krščanski kreposti ob jednem /pa tudi v svetem cerkvenem jedinstvu, brez katerega se vsa sveta vera in kr-

ščanska krepost lahko omajuje, oslabuje in konečno celo gine. Radujemo se o tej priliki mi Slovani one dobrote, ljubeznivosti in vsestranske obrambe, katero sta našla v Rimu pri velikem papeži Hadrijanu II. in Ivanu VIII. naša sveta blagovestnika Ciril in Metod proti svojim najčrnejšim sovražnikom. Radujemo se, da nobena sila tega sveta — in bilo jih je mnogo in jakih — ni mogla zaprečiti, da bi ne bil najprej Hadrijan II. in za njim še slavneje in zgovorneje in z jasno opozorbo, katera nam je še danes neprecenljiva, Ivan VIII. potrdil in za vse bodoče čase zagotovil prednost našega jezika v službi Božji in liturgiji. Ta prednost našega jezika v službi Božje in obredih izginila je na mnogih in mnogih krajih vsled nepravilnosti dobe in ljudske zlobe, ali ona se je, hvala Bogu! prav čudno vsled dobrote in milosti Božje ohranila še na mnogih krajih v naši domovini. To dokazuje očividno, da je Božja previdnost na svetu tudi v naši dobi, da ona ne umira in da je tam, kjer je robstvo jezik naš iztisnilo iz službe Božje, zapustila v duši in srci dobrega našega naroda živo hrepenenje: tam, kjer se ta sveti jezik glasi še danes, varuje ga vsakdo, kakor oko v glavi in kakor spas duše svoje, tam pa, kjer ga ni več, želi si ga vsakdo in hrepeni po njem, kakor po spasu duše svoje. Zato se o tej priliki radujemo srčno vsi Slovani tudi za ono naše potovanje v Rim, o katerem smo Svetemu Očetu Levu XIII. zahvaljevali se iz dna srca za slavno okrožnico „Grande munus“, veliki ta dar, s katerim Sveti Oče jemlje v svojo posebno obrambo ves slovanski svet in potrjuje sveto zapuščino staroslovenskega jezika v naši službi Božje.“

O novem občinskem zakonu.

(Iz okolice Ljubljanske.)

Novi občinski zakon, katerega ima letošnji deželni zbor vsprejeti, mej občani našega okraja mnogo razgovora prizadeva, a ni slišati ni jednega, kateri bi novo osnovo občin odobral, le nekateri po časti nadžupanskej blepeči se skrivajo molče v kote, iz katerih bi jih moral po njih mnenji plebiscit poklicati na svetlo. Novi načrt občinskega zakona se pri utemeljenji nagibov posebno na to opira,

da so mnoge za blagor ljudstva in za povzdigo kmetijstva izdane deželne postave, kakor o obrambi poljščine, cestni policijski red, postava o zatiranju predenice, o ravnanju z junci za pleme i. t. d. le odredbe na papirji, kajti one se ne izvršujejo, ker se župani za nje ne zmenijo. Načrtnik novega zakona trdi, da je temu le sedanja postava kriva, ter oprošča župane popolnoma te krivde.

Vprašajmo, bode li novi zakon župane k spolnovanju dolžnostij bolj spodbujal nego stari, je li jedino pretesno okrožje sedanjih občin krivo, da ne pride na krmilo občine razsvetljen mož.

Da na ta vprašanja odgovorimo, pogledajmo nekoliko po naši deželi. Tu so tudi jako velike občine, no tod bi vender moralo vse v najlepšem redu biti. Se li briga Vrbiški župan kateremu, da si je voljen nov župan, bode menda, ako se ne zgodi kak čudež, županovanje poteklo še le na sodni dan popoludne — za zakone, za napredek kmetijstva izdane? Se li mari Dobrunjski župan za deželne naredbe za blagor ljudstva na svitlo dane, bolj unema, nego mali županček drugod? Ne veliki župan kot mali župan sta si večinoma jednaka skopram so naši zakonodajalci v novjšem času ostre kazni nemarnim županom in njih svetovalcem zažugali, ako se branijo svoje dolžnosti izpolnjevati.

Od kod to? do tod, ker v to poklicana oblastva županov strogo v očesu nemajo, da bi jih k izpolnjevanju zakonskih naredb z odločnostjo silila.

Marsikateri župan se je navadil, da je malo-maven, da bremena občanom naklada, katera neso ne po zakonu osnovana, ne pravično razdeljena, letni račun kakor tudi proračun je večinoma neznan stvar. Takse se samovoljno pobirajo i. t. d. Ali menite, da se za take nedostatke občinska glava kara? Ne, nasprotno večinoma se ovadnik po prstih okra, ker se predrzne županovo samovoljstvo in njega nemarnost obelodaniti. Saj si tu ne moremo misliti, da bi se na ovadbo zategadel ne oziralo, ker izvira od poročevalcu neprijubljenega moža.

Stari zakon je dober, a ne spoštuje ga niti župan velike občine niti male občine, tudi v največji občini naše dežele ni boljše, kar se tiče izvrševanja naredb za povzdigo kmetijstva.

Ako se dalje razvitek novega zakona zasleduje, vidi se pri sestavi občinskega odbora na jedni

LISTEK.

Otci in sinovi.

Roman.

Ruski spisal J. S. Turgenjev, preložil Ivan Gornik. (Dalje.)

IX.

— Vse posestvo tvojega otca sem videl, prišel je zopet Bazarov. — Živina je slaba in konji razbiti. Tudi zidanja so porušena in delavci zde se mi popolni lenuhi; oskrbnik pa je ali norec ali lopov, tega še nesem dobro proučil.

— Danes si strog, Evgenij Vasiljič.

— Tudi dobri mužiki bodo tvojega otca gotovo osleparili. Saj poznaš pregovor: „ruski mužik bi celo Boga mesaril.“

— Začel bom s stricem jednako misliti, opomnil je Arkadij, — da si odločno slabega menja o Rusih.

— Prava reč! Rus je le v tem dober, da on sam o sebi preslabo misli. Važno je to, da je dvakrat dve štiri, ostalo so vse neumnosti.

— In priroda je tudi neumnost? vprašal je

Arkadij zamišljeno gledajoč v daljavo na pisana polja krasno in mehko ozarjena po večernem solnci.

— Tudi priroda je neumnost v tem pomenu, kakor ti sedaj misliš. Priroda ni svetišče, temveč delavnica in človek je delavec v njej.

Počasni glasovi vijolončela prihiteli so ta trenotek iz hiše do njiju. Nekdo igral je z občutkom, dasi z nevajeno roko, Šubertovo „Pričakovanje“, in kakor med razlivala se je po zraku sladka melodija.

— Kaj je to? dejal je začujeno Bazarov.

— To je otec.

— Tvoj otec igra na vijolončelo?

— Da.

— Koliko pa je star tvoj otec?

— Štiriinštirideset let.

Bazarov se je najedenkrat zasmel.

— Čemu se pač smeješ?

— Tri sto! človek štiriinštiridesetih let, paterfamilias, v . . . m ujezdu — igra na vijolončelo!

Bazarov smejal se je naprej; Arkadij pa se, kakor da bi se bal svojega učitelja, sedaj še nasmešnil ni.

X.

Minola sta méroma dva tedna. Življenje v Marini teklo je po starem tiru: Arkadij je sibiristvoval, Bazarov delal. Vsi v hiši navadili so se ga njega, njegovih brezbrzižnih običajev in njegovih osornih in kratkih besed. Posebno se mu je Fenička tolikanj privadila, da ga je dala jedenkrat po noči vzbuditi: Mitja imel je krč; on je prišel in po navadi polu molčé polu zevaje presedel pri njej dve uri in pomogel otroku Pavel Petrovič pa je z vsemi silami svoje duše črtil Bazarova: zmatral ga je za ošabneža, nesramueža, cinika, plebejca; sumil je, da ga Bazarov ne spoštuje, da jedva da ne prezira njega — njega, Pavla Kirsanova! Nikolaj Petrovič bal se je mladega „nihilista“ ter dvojil, da bi dobro uplival na Arkadija; vender ga jo rad poslušal, rad bival poleg njegovih fizikalnih poskusov. Bazarov pripeljal je s saboj mikroskop ter se po cele ure ukvarjal z njim. Tudi sluge oljubili so ga, dasi se je iz njih norčeval: čutili so, da je vender njih brat, ne gospod. Dunjaša se je rada šalila z njim ter ga skrivoma pomenjujoče pogledovala, hiteč mimo njega kakor „prepelica“. Peter, človek do skrainosti samo-

strani velik liberalizem na drugi pa še večji konservativizem. Podobčine volijo po velikosti davka, zastopnika v glavno občino, a število zastopnikov za glavno občino odredjeno je po številu duš, vendar pa 100 gl. davka na prvo roko pooblašča vsacega, da sme stopiti kot odbornik v glavni odbor. V podobčinah bo prišel na 1000 gl. — jeden odbornik izvoljen, a posameznik bode imel isto pravico s 100 gl. direktnega davka.

Tak zakon ne more nobenega nauduševati toliko manj, ker noben paragraf ne jamči, da bode po novem zakonu izvoljena občinska glava za blaginjo kmetijskega napredka bolj uneta nego je bila do sedaj.

Novi zakon si prizadeva tudi troške za vzdrževanje občin zdatno znižati, a zaman. Kdo bo verjel, da bi se mogla bremena v tej zadevi zmanjšati, če pomislimo, da ostanejo večidel sedanje občine. Le-te vzdrževale so se večinoma le iz zakupa za lov, torej troškov za uradovanje nikdo posebno občutil ni.

Drugače pa bode, ko novi občinski zakon veljavo dobi. Glavni župan preseliti se bo moral daleč od svojega domovja v kraj odkazani mu od deželne odbora in od sl. c. kr. deželne vlade. Za gospodarstvo njegovega doma treba bo zastopnika iskati, pridnega in zanesljivega. Sam nadžupan pa tudi na novem mestu od božje milosti živeti ne bo mogel. Koliko pa bo troškov za izprašane občinskega tajnika, oziroma njega namestnika in tudi pisarja, dalje za slugo, za najemščino pripravnega poslojca, za ustanovljenje urada, pokojnino za onemoglega tajnika i. t. d.? Kdo bo pa reševal prepire o kompetenci, ne bo li treba le samo zato pomožnih poročevalcev pri deželnem odboru? Če se povprašamo, kakšen dobiček bodo imeli kmetje iz obstrižene podobčine, in iz nje izrezkov sestavljene glavne občine. — Najmanj 10% novega naklada dolge pote, potrata časa in denarja.

Kmetijstvu bo pa toliko pomagano kakor dosedaj, kar se upeljave novih kmetijstva se tikajočih naredb tiče.

Nespretna glava v nadžupanstvu bode ravno tako nezmožna v glavni občini dremajoče zbuditi kakor v mali stari občini, po novi naredbi bo samo obširen prostor za birokratizem, potratu denarja in dragega časa in protekcijo.

Ne bil bi pa nobeden nasproten naredbi, po kateri bi se stare občine s pod 2000 gl. direktnega davka spojile v večje občine z 3000 do 4000 direktnega davka, a to tako, da bi se pri zlaganji posebno na enakost teženj občanov ozir jemalo.

Preverjeni smo, da za novi občinski zakon noben poslanec glasoval ne bode, kateri pozna potrebe in posebnosti slovenskega ljudstva na Kranjskem, in ako ima Ljubljanska okolica kakega zastopnika v deželnem zboru kranjskem, se bo ta gotovo za koristi in pravice tega okraja poganjal, kajti gotovo je, da ogromna večina okoličanov, če ne vsi, za tak centralizem ne mara, ker jim je poguben. (Na željo nekaterih uplivenih mož iz okolice Ljubljanske natisnili smo ta članek, da se poznajo mnenja gledé novega občinskega zakona. Želeli bi pa, da bi kdo to vevažno vprašanje temeljitej vzela v razpravo. Uredn.)

Ljuben in neumen, z večno nagubančenim čelom, človek, čegar vse dostojanstvo je obstajalo v tem, da je dvorljivo gledal, pismenkoval in često s krtačo čistil svojo suknjo, tudi on se je smehljaj in žaril, če se je Bazarov le zmenil za nj. Dvorski otroci letali so za „dohtarjem“ kakor psički. Le stari Prokofič ga ni ljubil, s kislim obrazom podajal mu je za mizo jedi, imenoval ga „konjederca“ in postopača ter tdi, da je s svojo brado — popolna svinja v goščavi. Prokofič bil ni po svoje nič manj aristokrat kakor Pavel Petrovič.

Nastopili so lepši dnevi v letu — prvi dnevi julija. Vreme bilo je krasno; res da je iz dalje grozila zopet kolera, ali prebivalci . . . ske gubernije so se že navadili njenih obiskov. Bazarov ustajal je jako zgodaj ter se odpravljaj za dve ali tri vrste, ne na sprehod — sprehoda brez namena ni mogel trpeti — temveč zbirati rastlin, žužkov. Nekdaj vzela je s saboj Arkadija. Pri povratku pričel se je mej njima navadno prepir in Arkadij je bil navadno premešan, dasi je govoril več nego njegov tovariš.

(Dalje prih.)

Iz deželnih zborov.

Deželni zbor istrski.

(IV. seja dne 5 decembra 1887)

Navzočih je 27 zastopnikov; opravičeni so izostali vsi 3 presv. škofje, dalje gg. Lazzarini in Delbello. Galerija polna. Zapisnik III. seja je bil vsprejet brez ugovora. Na to predlaga gosp. predsednik, da izrazi deželni zbor svojo udanost in srčne čestitke presv. vladarju, cesarju in kralju, povodom 40letnice Njegovega vladanja. Zastopniki večine so ta predlog z naudušenimi „Evviva“, poslanci manjšine z burnimi „živio“ klici odobrili.

Gospod predsednik prečita dve prošnji proti gozdnemu zakonu in to občine Buzetske, koja je predložil poslanec gospod Spinčić, in občine Boljunske, predložene po g. poslanci dr. Laginji. Obe prošnji pretrese poseben odsek. Čitajo se zate 3 interpelacije in sicer: poslanca g. Babuderja glede ceste Koper-Trst, koje poprava je bila že lani c. kr. vladi priporočena; dalje poslanca Volariča na deželno vlado. Predsednik pri tej interpelaciji še posebno opazi „da mu se pravi, da je na vlado“ in prosi gosp. interpelanta, naj jo izvoli čitati sam, ker on (predsednik) hrvaščine ni zmožen. Gosp. dr. Volarič čita.

Mej čitanjem čuje se mej občinstvom mrmranje, koje vedno bolj in bolj raste, vendar pa zopet obmolkne, ko pride g. govornik do 4. točke svoje interpelacije, naperjene proti zastopniku vlade. To točko je čital g. poslanec z jako krepkim glasom, koji je napravil navidezen utisek toliko na poslance večine, kolikor na galerijo. Tretjo in zadnjo interpelacijo stavi g. dr. Laginja. Tudi njemu jo odda predsednik, naj jo čita g. interpelant sam, izgovarjajoč se zopet, da hrv. jezika ne pozna. Gosp. dr. Laginja opazi italijanski, da je g. predsedniku že poprej povedal vsebino interpelacije, ter jo čita hrvaški.

Mej čitanjem je nastalo na galeriji zopet mrmranje, ali pa je brzo prenehalo brez opomina g. predsednika.

Zatem odgovori vladni zastopnik g. vitez Elluskeg na interpelacijo zadnje seja glede kraja sej dež. šolskega sveta. Odbije interpelacijo z opazko, da ista nikakor ni utemeljena.

Na to se preide na dnevni red, koji obsega te-le točke:

1. Šolski obračun za l. 1886.
2. Premembe šolskega zakona.
3. Obračun za leto 1886.
4. Proračun „ezonere“ za leto 1888.

Gosp. Lius čita 1. točko. Unela se je razprava, koje se je udeležil v trikratnem govoru gosp. Zamlić in g. dr. Lius; konečno je spregovoril tudi zastopnik gospod Campitelli. Obračun je večina vsprejela.

Pri 2. točki poroča g. Bubba in tolmači zakonsko osnovo, s koja se poboljšuje stanje učiteljev, posebno podučiteljev in podučiteljic. Gosp. Spinčić reče v hrvaščini, potem ponovi v italijanščini, da bode glasoval za zakon in da si pridržuje pravico posam. predlogov. Njegovih predlogov večina ni podpirala. Čitajo se po trikrat §§ 23, 25, 28 odnosno 29 in 30 šolskega zakona. Pri vsakem je stavljal gosp. zastopnik Spinčić svoje posebne predloge, tikajoče se osobito sestave dotičnih §§, toda vselej brezuspešno. Samo § 28 moral se je spremeniti v § 29, kakor je to gosp. Spinčić dokazal. Ker pa imajo gg. članovi popolno zaupanje v deželni odbor, opazil je g. govorniku predsednik, da je to stvar posebne komisije, koja ima zakonsko predlogo pregledati. — Posebno zanimiva je bila razprava o učiteljskem stanovanji, o katerem se zakon jako nejasno izraža. Gosp. zastopnik Campitelli je celo stavljal predlog, naj se da učiteljskemu osobju na leto 80 gl. stanarine, ter da si morajo s tem iskati stan. Gosp. zastopnik Spinčić pa je dokazal, da bi bila taka naredba le občinam na škodo, kajti učiteljevega stanovanja ne bi mogle drugače uporabiti. Isto tako se strinja g. dr. Laginja z nazeri g. Spinčića, kajti ako se zakon jasneje sestavi, ne bode v tej zadevi več tolikanj pritožb in dvomljenja. Bili so vsi §§ po trikratnem čitanji brez spremembe vsprejeti, ker so za spremembe samo narodni poslanci glasovali.

Predsednik izjavlja, da danes ni več časa seja nadaljevati ter da prideti ostali dve točki na dnevni red v prihodnej seja. Večina poslancev je zahtevala, da bi bila ista že jutri, toda ko je po posebnem predlogu g. dr. Laginje predsednik dal na glasovanje, da ima prihodnja seja biti v terek, italijanski za-

stopniki niso za predlog glasovali, ampak da se ima vršiti v sredo 7. t. m. Ob 1¼ uri je bila seja končana.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 16. decembra.

Češki deželni odbor je sklenil priporočati deželnemu zboru, da sklene v principu osnovati deželno banko ter naroči deželnemu odboru, da izdela pravila, katera se bodo deželnemu zboru v prihodnjem zasedanji predložila.

V moravskem deželnem zboru predlagal je škof Bauer, da deželni zbor naroči deželnemu glavarju, da papežu na primeren način čestita k petdesetletnici njegovega svečeništva in izjavi udanost moravske dežele, ki je večinoma katoliška. Za ta predlog glasovali so vsi poslanci. — Pri obravnavi o potrebščinah za ljudske šole pritoževal se je Čeh Kaluš, da se premalo stori za ljudsko šolsvo, ker se preveč gleda na finančno stališče. V deželnem šolskem svetu se pa preveč bavijo s politikom, ter premalo brigajo za napredek šolstva. Pri podeljenji služeb se kaj pristranski postopa. Marsikak nesposoben učitelj dobi dobro službo, ker ima dobre prijatelje v deželnem šolskem svetu. V češke šole uriva se nemščina, v nobenej nemški šoli pa češčina ni obligatna. Poslancu dr. Meroresu se tudi zdi, da bi se lahko več storilo za ljudsko šolo. Najmanj mu pa ugaja, da se na nemških ljudskih in srednjih šolah nastavljajo tudi Čehi za učitelje, v slovenskih šolah pa ni nobenega nemškega učitelja. Namestnik grof Schönborn mu je pa pojasnil, da to prihaja le od tod, ker mnogi češki učitelji znajo nemški, nemški učitelj pa noben ne zna češčine. Dr. Subotka se je pritoževal, da se jako težko dobi dovoljenje za osnovo novih čeških šol, če tudi so češke šole dobro obiskovane. — Pri volitvah v Brnsko trgovinsko zbornico zmagali so v vseh volilnih razredih Nemci. Celo v tretjem volilnem razredu obrtne sekcije, kateri je dosedaj imel češke zastopnike, voljeni so Nemci. K zmagi jim je jako mnogo pripomogla volilna komisija, ki je mnogo čeških glasovnic za neveljavne proglasila. Češki član v volilnej komisiji je temu ugovarjal. Ko je pa videl, da vse nič ne pomaga, je pa izstopil iz volilne komisije. Čehi bodo proti volitvi uložili protest.

V finančnem odseku ogerske zbornice poslancev je Tisza na vprašanje poslanca Langa odgovoril, da vlada skuša državne železne rudnike in fužine dati v najem. Rudniki bodo v privatnih rokah več donasali, nego sedaj. Pokazalo se je, da država ne more konkurovati s privatnimi podjetniki. Skoro vsi odsekovi člani so bili zato, da se rudniki oddajo v najem, samo v tem niso bili vsi jedne misli, ali sme vlada sama oddati rudnike v najem, ali pa mora prositi dovoljenja zbornice. Tisza misli, da ni treba dovoljenja parlamenta. Rudniki so se že dajali v najem, ne da bi kdo zahteval, da mora vlada najemninsko pogodbo predložiti parlamentu. Za prodajo pač treba zborničnega privoljenja, če se pa daje državna lastnina v najem, pa tega dovoljenja ne treba. Večina odsekova se je strinjala s Tiszom.

Vnanje države.

Če tudi bolgarskeji vladi manjka denarja, in ga nikjer na posodo dobiti ne more, vendar zahteva od sebranje izrednega kredita za oboroževanje. Vojni minister je zaukazal častnikom, da se nemajo pečati s politikom. Kdor bi ne slušal tega ukaza, se bode ostro kaznoval. Vse to pač dokazuje, da se bolgarska vlada že boji, da bi jo nenadni dogodki utegnili odstraniti.

Francoski radikalci so sklenili, da bodo glasovali za provizorični budget, a bodo v zbornici izjavili, da se to ne sme zmatrati za zaupanje vladi. Vsi radikalni listi hudo napadajo novo vlado. Mej drugim jim tudi ne ugaja, da ministerski predsednik ni član zbornice poslancev, ampak senator. Novemu predsedniku republike pa očitajo, da nema nobene svoje volje, a se ravna le po nasvetih svojega očeta. — Ker s to zbornico ne bode moglo ministerstvo dolgo vladati, jo bode najbrž v kratkem razpustilo. Predsedniku republike že od več strani prihajajo prošnje, da naj razpusti zbornico, kajti s svojim postopanjem bi se podkopala republika.

Rumunski vladni pristaši sklicujejo tabore, na katerih obsojalo nelojalno postopanje opozicije in zagotavljajo udanost kralju in sedanji vladi. Navadno se pa na tacih taborih zbirajo le uradniki in drugi od vlade bolj ali manj zavisni možje, katerim se pridruži še nekoliko radovednežev. Narod pa ne mara za sedanjo vlado, ki tira Rusiji osvoboditeljici sovražno politiko. — Predčeraj vsprejel je kralj adresni deputaciji obeh zbornic. Proti adresni deputaciji senata je posebno naglašal slovo, ki vlada mej vlado in narodnim zastopstvom, proti deputaciji zbornice poslancev pa daljni razvoj svobodščin v okviru ustave.

V belgijskeji zbornici se sedaj vrši debata o novem vojaškem zakonu. Sedanja vlada visoko čisla narodno enakopravnost in je zategadel predlagala, da nikdo ne more postati častnik, če ni zmožen obeh deželnih jezikov, francoščine in flamanščine. Liberalci se pa temu upirajo. Njih vodja Frère-Orban je trdil, da flamanščina ni za častnika potrebna. S tem bi se zasejal razpor mej vojsko,

kar bi jako škodovalo državi. Vojska mora imeti le jedno orožje in le jeden jezik. V tem zmislu je govoril tudi liberalac Bara. Kakor vidimo, poslušujejo se belgijski liberalci, jednacih zavijač proti jezikovni enakopravnosti, kakor naši Nemci in nemškutarji.

Dopisi.

Izpod Velebiča meseca decembra. [E pur si muove.] Vsaka sila do vremena! Noben predgovor se ni uresničil tako v pravem pomenu besede, kakor ta, ako opazujemo razmere na Kvarneru. Kdo bi si bil nadejal nesrečnega leta 1868, da se bodo začele zdraviti rane, katere je nevednost in trdovratnost renegatstva usekala? Kvarner se tudi probuja. Narodna zavest se razširja in približuje se glavnemu središču renegatstva. — Malemu Lošinju, ki se pri narodu in v cerkvenem poslovanju še vedno zove Malo Selo. Previdnejši ljudje sprevidijo tudi to — a se tudi radujejo, da jedenkrat pride naravni red v veljavo. Tudi mladina se že začenja vaditi skrivaj hrvatsčine, ker dobro vé, da jej koristi v javni službi, posebno pri vojaci. Temu razvoju pomaga svoboda, v katerej se giblje narod sedaj. Proste volitve pomagajo, da v javne zastope prihajajo mirni, razumni i pošteni možje. Potemtakem prihaja občinska uprava v roke možem, ki gledajo le na to, da se dolgovi poravnajo in uvaja razumno gospodarstvo. S tem pa pridejo še druge zahteve in vršila na dan. Bližnje Veliko Lošinje (Veliko Selo) že zahteva, da se hrvatsčina uvede v ljudske šole. V kratkem ustanovljena kmetijska zadruga v Malem Lošinju predložila je pravila tudi v hrvatskem jeziku, jeziku te dežele, in je sklenila, da bode tudi poslovala v hrvatsčini. Temu se je še pridružila v kratkem ustanovljena čitalnica, katera si je izbrala najlepše poslopje na trgu Malo Lošinskega mesteca. Vse to se godi brez hrupa in agitacije.

Vsega tega in še hrvatskih naslovov nad vrati neso mogli pretrpeti živci kratkovidnih in trmastih renegatov. (Pravih Italijanov tukaj ni. Vsi so le italijanski izšolani Hrvatje.) Oni mislijo vse to pridobljeno omajati h kratu, kakor vojaski oddelek skuša podreti celo vrsto brambovcv s splošnim ja močnim ustrelom. Začeli so glodati kosti posameznih, posebno pa javno in skrivno ovajati zavisne osebe. Njih namen se razvidi že iz tega, ker se že javno izražajo, da se bodo predstavile napadane osebe kam drugam, ter čitalnico črnijo za politično društvo. Upati je, da merodajni krogi ne bodo tako kratkovidni, da bi šli na limanice izšolanim renegatom. — Še bolj pa njih živce peče, da ni jeden se ne ozira na nje in jim ničesa ne odgovarja, da bi potem imeli še več predmeta za svoje namene. Pa tudi pri narodu zgublja vedno bolj zaupanje s takim postopanjem, ker njemu je ostudno takovrstno dopisovanje, in ovajanje spravilo je marsikaterega na pot, katerega si gotovo neso renegatje nadejali.

Narodna zavest se polagoma, mirno in nevidno uriva, ne da bi bila kaka agitacija. Agitacijo v našo korist dela le naš nasprotnik. Kakor padajoča studenčna kapljica urezuje in razširja jamico v trdi skali, da si napravi pot do bližnjega jezera, ravno tako hoče podreti narodno zavest v narod, kateri bode — dolgo časa gotovo ne more trajati — sprevidel in se prepričal, da govoriti hrvatski, tudi po domače, ni nikaka sramota — nikako zlo dejstvo — nego spoštovanje svojih pradedov in narave — in ne nasprotuje patrijotizmu.

Domače stvari.

— („Soča“) piše v zadnji številki: „Zdaj vemo, kaj so škofje sklepali v Gorici! Izdali so pastirski list, s katerim so neusmiljeno udarili nedolžni, uže tako preveč zatirani slovenski narod, t. j. slovensko ljudstvo.“

— (VI. seja deželnega zbora kranjskega) dne 16. decembra. Centralni odbor c. kr. kranjske kmetijske družbe prosi za povišanje dotedanje podpore. Poročila deželnega odbora, s katerim se predlagajo nasveti o zgradbi bolnice za kužne bolezni, računski zaključek deželnega zaklada za leto 1886 in proračun deželnega zaklada za leto 1888 izročijo se finančnemu odseku. Dr. Poklukar stavi nujni predlog, da deželni zbor sklene Nj. svetosti Levu XIII. v imenu kranjske dežele ob 50 letnici čestitati in da se gospodu deželnemu glavarju naroči, naznaniti ta sklep sv. očetu primernim potom. Nujnost ves zbor jednoglasno odobri. Dr. Poklukar potem utemeljujoč svoje predloge hvali

sv. očeta kot velikega pokrovitelja miru, kot vrednega vladarja sv. cerkve, kateremu se že zdaj prideva izraz „Lumen coeli“. Sosebno kranjska dežela kot eminentno katoliška ima posebno vesel uzrok praznovati petdesetletnico mašništva sv. očeta. Baron Apfaltrern se v imenu svojih somišljenikov radostno pridruži temu predlogu. Omenja pri tej priliki, da se on in njegovi somišljeni vsi pridružijo pastirskemu listu škofov goriške nadškofije in da odločno protestujejo proti neki agitaciji, ki se je hotela zatrositi v deželo. Predloga se potem jednoglasno vsprejmeta. Poslanec Šuklje utemeljuje svoj predlog za ustanovitev deželne zavarovalnice z obligatnim zavarovanjem poslopij proti požaru. V skoro uro trajajočem govoru, z množino statističnih podatkov dokazuje potrebe deželne zavarovalnice. Pri privatnih zavarovalnicah veljajo voditelji, uradniki in akviziterji preveč, pri deželni zavarovalnici godilo se bode to potom cesarskih uradov. Cenitelji bodo župani, občinski možje. Ko bi kdo ne bil s cenitvijo zadovoljen, pritoži se lahko pri deželnem odboru, da bode odredil drugo cenitev. Tudi škoda bi se lahko cenila. Če bi isti troški veljali tudi za deželno zavarovalnico, prihranili bi, dasi bi bila vsaka kočna na Kranjskem zavarovana, okolu 50 do 60.000 goldinarjev na leto. Pri utemeljevanju svojega samostalnega predloga je dr. Mosche z odločnimi besedami osvetljeval delovanje dopisnikov Dunajskih listov, ki grdiyo kranjsko deželo in nje lojalno prebivalstvo na nečuden način. Gospodu Dežmanu, ki se menda prizadetega čutil izbruhnil je njegov „furor teutonicus“ pri razpravi o proračunu za deželno kmetijsko šolo na Grmu ter je na nečuden surov način napadal vodjo te šole g. Dolenca in šolo sploh. Izvrstno so ga zavrnil poslanci dr. Vošnjak, Šuklje in dr. Poklukar dokazali neresnico Dežmanovih trditvev, pa ga tudi poučili, da je malo častno za moža, da napade ne navzočnega moža, ki se braniti ne more. Dežman je bil tako ljut, da je mej svojim govorom v jedno mer okrog sebe mahal in tudi ob mizo udaril, kar se sicer ni dogodilo več, od kar je ranji Kromer ostavil deželni zbor kranjski. Prihodnja seja je v torek in se bode denašnji dnevni red nadaljeval, ker se je seja ob 2. uri popoldne zaključila ne da bi se rešil dnevni red.

— (Pisateljskega društva) zabavni večer bode jutri, v soboto 17. t. m. ob navadni uri v steklenem salonu čitalničnem. — Predsedoval bode gosp. prof. Levec, čital pa gosp. prof. Pirč.

— (Vabilo.) V nedeljo dne 18. decembra bodo se ob 11. uri popoldne delile v dvorani Ljubljanske čitalnice popoldne zimske obleke in obutala 80 ubogim dečkom in deklicam. Damski odbor vabi najljudneje na to razdelitev vse plemenite dobrotnike in prijatelje šolske mladine.

— (Trgovinska in obrtna zbornica.) V petek dne 16. decembra t. l. je ob 6. uri zvečer v mestni dvorani redno seja, trgovinske in obrtne zbornice z naslednjim dnevnim redom: 1. Zapisnik zadnje seje; 2. Poročila o prošnjah za telegrafske postaje v Borovnici, Zgornjem Logatci, Izlakah, Loži in Gradci; 3. Poročilo o vprašanji, ali ima neka tvrdka v Trstu podružnico v Rakeku; 4. Poročilo o vprašanji, ali smejo mizarji svoja dela tudi pleskati?; 5. Poročilo o vprašanji, ali je brinja esenca opojna žgana pijača?; 6. Poročilo o podpori za obrtno nadaljevalno šolo v Postojini in Radovljici; 7. Predlog o nameščenji preglednikov podružnice avstro-ogerske banke; 8. Poročilo o pritožbi nekega peka zoper razsodbo o plači njegovega pomočnika; 9. Poročilo o maksimalni tarifi za meso v Kostanjevici in v Kamniku; 10. Posamezni nasveti.

— (Za „Narodni dom.“) Upravni odbor društva „Narodni dom“ hrani še vedno lepo in raznovrstno zbirko nezahtevanih dobitkov iz časa društvene loterije. — Ker se bližata božič in novo leto in ž njima tudi božična in novoletna darila, opozori odbor na to zbirko slovensko občinstvo, ki mu podaja ugodno priliko po nizki ceni priti do primerne in okusnega darila. Ker je zbirka mnogovrstna, dana je vsakteremu priložnost poiskati si kaj primerne za svoje sorodnike, prijatelje in znance. V zbirki nahaja se še več zlatnine in srebernine (murčki in drugi uhani, gumbi, purtani, medailoni in broche); več stenskih ur, obilo galanterijskega blaga (kasete, torbice, šivalni in potni necesairi, kadilne in jedilne garniture, lišpi, noži in caraffine); porcelan in steklovina (sladkornice, vrči); dalje tase

zajemalke, žlice itd. Dobitkov je še nad 150, njih prvotna vrednost znaša blizu 500 gld.; dobivajo se pa po močno znižani ceni. Na ogled so v pisarni Matice slovenske (Kongresni trg 7) vsak dan dopoludne od 10. do 11. ure. Kdor si ogleda dobitke, ne da bi kaj kupil, plačati mora primerno globo na korist „Narodnemu domu.“

— (Stritarjevih zbranih spisov izšla sta 24. in 25. snopič. V njih se nadaljuje in konča povest „Sodnikovi“ ter pričinja povest „Rosana“.

— (Most čez Savo pri Dolu.) V XII. seji dne 18. januarja 1887 je deželni zbor o prošnji občine Dol in dr., da bi se dovolila podpora za zgradbo mostu čez Savo pri Dolu, sklenil to le: „Prošnja občine Dol in sosednih občin se izroča deželnemu odboru, da vprašanje zgradbe mostu čez Savo preudarja in v prihodnjem zasedanji deželnemu zboru o tem poroča.“ Deželni odbor naznanil je ta sklep deželnega zbora županstvu občin Dol, Dob in Domžale z dostavkom, da bode to vprašanje vzel v pretrsovanje. Pri tej priliki moral je deželni odbor županstvu občine Dol tudi omeniti, da je mnenje županstva napačno glede tega, da bi bil slavni deželni zbor za zgradbo tega mostu že jedenkrat dovolil podporo v znesku 10.000 gld., ker tak sklep ni nikjer zabeležen. Ob jednom se je ta deželnozborni sklep naznanil tudi okrajnim cestnim odborom za okolico Ljubljansko, v Kamniku in Brdu, katerim se je naročilo, da se izjavijo o potrebi tega mostu, kakor tudi glede tega, koliko podpore bi bilo pričakovati za to zgradbo iz blagajnice cestnega okraja. Na to so od imenovanih treh cestnih odborov sledeči odgovori došli: Okrajni cestni odbor Kamniški pravi v svojem poročilu dne 11. aprila 1887, da je zgradba tega mostu zelo potrebna, vendar pa ne more v ta namen nobenega doneska dati, ker bi se ta most v Brdskem cestnem okraji gradil. Okrajni cestni odbor za okolico Ljubljansko izjavil se je v svojem odgovoru dne 17. julija 1887 tako, da zgradba napominanega mostu za one, v cestni okraj Ljubljanske okolice spadajoče, ob dotični cestni progi ležeče vasi ni potrebna, ker se na cesti proti Savskemu brodu, katerega naj bi nadomestil projektirani most, le malo občuje. Tudi bo po mnenji tega cestnega odbora ves drugi promet na tej progi zelo odjenjal, kakor hitro bo dodelana Kamniška železnica. Cestni odbor, ki bode v kratkem imel veliko stroškov za druga cestna dela, mora torej vsako podporo za zgradbo tega mostu odreči. Okrajni cestni odbor v Brdu povedal je vendar jedenkrat tudi svoje mnenje v poročilu dne 1. oktobra 1887, da mora namreč priznati potrebo tega mostu za lokalni promet in da ne more doneska za zgradbo kar naravnost odreči. Toda tak donesek bi cestni okraj Brdski hudo zadel, ker bi bilo pri podpisanim davku 30.000 gld. treba zelo visoke priklade, ako se hoče dati le količkaj zdatna podpora za zgradbo tega mostu. Ta cestni okraj je tudi tega mnenja, da bo Ljubljansko-Kamniška železnica na promet čez Savo pri Dolu zelo neugodno uplivala, ker trgovci in gostilničarji Brdskega okraja, ki dobivajo zdaj svoje blago od železnične postaje v Lazah po cestni progi čez Dol, bodo pri ugodnih železničnih tarifih odpravljali in dobivali svoje blago po Ljubljansko-Kamniški železnici. Z ozirom na izjave interesiranih okrajnih cestnih odborov in z ozirom na to ker se ne dá tajiti, da je zgradba tega mostu v zvezi z Ljubljansko-Kamniško železnico, misli deželni odbor, da mu je v tej zadevi še počakati.

— (Na smrt obsojen) Včeraj je bil zatožen pred porotnim sodiščem Ljubljanskim 42letni bajtar Primož Primožič iz Lavtarskega vrha zaradi hudodelstva umora. Dne 10. novembra 1877. bil je zatoženi Primožič zvečer v družbi z Janezom Razložnikom na Bukovem vrhu (okraj Škofjeloški) pred koparsko bajto in pridružil se je tudi Tone Dagarin. Prišli so vsi trije na Bukovi vrh, da so delali kope. Vsi trije so popili mnogo nesrečnega žganja in ko so bili pijani, skregala sta se zatoženi Primožič in Janez Razložnik. Bilo je mej njima namreč staro sovraštvo zaradi malovrednega krila, katero bi bil baje imel dobiti zatoženi Primožič iz neke zapuščine, katere si je pa prisvojil, kakor je zatoženec neopravičeno mislil, Janez Razložnik. Ko se je kreg pričel, odšel je Tone Dagarin, češ, da mora iti gledat h „kopi“. Kmalu potem pa je začul teške udarce in stokanje, videl pa ni nič, kajti kôpa je ravno zelo plamtela in dim je bil gost. Gre gledat, kaj se je zgodilo in najde Janeza Razložnika že mrtvega iz mnogih ran krvavečega. Ko

Dagarin vpraša zatoženca, kaj je storil Razložniku, mu je le-ta odvrnil, da ničesar, kaj mu je to mari, naj ide spat. Dagarin se je takoj odpravil k sodišču v Škofji Loki, da naznani umor. Mej tem časom pa je bil tudi že prišel tjakaj zatoženi Primož Primožič ovajat se sam, rekoč da ne ve, kaj je storil, ker je bil pijan. Sodnijska preiskava je pokazala, da je Primož Primožič res nečloveško ravnal z Janezom Razložnikom. Sekal je zatoženec Razložnika s sekuro nasajeno na dolgem toporišči, in mu prizadejal na glavi in obrazu šest groznih ran, da so bile kosti ali presekanje ali pa počene in zdrobljene, da je sekira pri nekaterih ranah prodrla naravnost v možgane. Poleg teh prizadejal mu je še štiri telesne poškodbe, tako, da je Janez Razložnik, takoj umrl. Zatoženec ne taji dejanja, a zagovarja se, da je bil popolnem pijan. Porotnikom se stavita dve vprašanji, glaseče se na umor in je li Primožič doprinesel dejanje v popolnej pijanosti. Porotniki so prvo vprašanje z 11 proti jednemu glasu potrdili, isto tako pa z 11 proti jednemu glasu vprašanje zaradi pijanosti zanikali. Sodišče, na čelu mu deželne sodnije predsednik gosp. Kočevar, obsodilo je zatoženca Primoža Primožiča na smrt, na vislice. Državnega pravdnika zastopnik g. dr. Kavčič izjavil je, da bode v tajnej obravnavi sodišču stavljal posebne predloge zaradi pomiloščenja zatoženca. Zatoženi zaslusal je smrtno sodbo prav mirno in ni ugovarjal, ko je sodišče sklenilo, da ima plačati udovi umorjenega Razložnika devet goldinarjev za pogreb, več vdova namreč zahtevala ni.

Telegrami „Slovenskomu Narodu“:

Celje 16. decembra. K današnji volitvi prišlo 241 volilnih mož. Vsi dali glas dr. Sernecu. To je zopet jednoglasna volitev v Celji.

Peterburg 16. decembra. „Journal de St. Petersburg“, govoreč o „Ruskega Invalida“ članku, odklanja Rusije odgovornost, da se oboroženi mir vedno podkreplja ter pravi: Namerava li srednjeevropska liga svojimi vezami, svojim oboroževanjem izključno vzdržati mir ter po pogodbah določeni „Status quo“, pridružuje se Rusija, toda le gledé tega mirovnega jamstva. Če Rusija ob svojih mejah ukrepa potrebne defenzivne korake, da se vzdrži ravnotežje sil, preostaje samo še določba, kako daleč se sme tirati finance in gospodarski položaj vseh dežel teško tlačéča zloraba načela „Si vis pacem, para bellum“. Najboljše sredstvo je, da se ohrani mir, ki ga želi vesoljni svet in katerega bomo vsled dobrih odnosajev z našimi sosedi dolgo časa ohranili.

Spominjajte se Ljubljanske dijaške in ljudske kuhinje pri igri in stavah, pri slovesnostih, oporokah in nepričakovanih dobitkih. (890-5)

Zdravljenje pospešuje. Pri odprtih ranah, oteklinah in ulesih se z Molovim „Francoskim žganjem“ odpravi prisad in s tem vidno pospeši zdravljenje. V steklenicah po 80 kr. Po poštnem povzetju ga razpošilja vsak dan A. Moll, lekar, c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. Po lekarnah in specerijskih prodajalnicah na deželi zahtevaj izrečno Moll-o v izdelek z njegovo varstveno znamko in podpisom. 2 (19-9)

„LJUBLJANSKI ZVON“

stoji (192-186)
za vse leto gl. 4.60; za pol leta gl. 2.30; za četrt leta gl. 1.15.

Tujci:

15. decembra:

Pri Slonu: Bochin, Pač z Dunaja. — Schafgotsch iz Inomosta. — Hankam iz Prage. — Žukal iz Opave. — Ruprecht iz Trebnjega. — Sock iz Ljubljane. — Martinek iz Trsta. — Florio iz Trsta. — Polc iz Pontebe. — Poldrugovac iz Pazina.

Pri Malčić: Bock, Schlesinger, Lustig z Dunaja. — Mangold iz Budimpešte. — Kantschitsch iz Sevnice. — Fischl iz Karlovca. — Muk iz Kranja. — Buchwald iz Domžal.

Pri južnem kolodvoru: Schuschek iz Budimpešte. — Jelovšek iz Litije. — Blaque od sv. Gregorja. — Berlič iz Trsta.

Pri bavarskem dvoru: Mun iz Jezera.

Umrli so v Ljubljani:

16. decembra: Marija Klopčič, hišnega posestnika žena, 33 let, Florjanske ulice 24, za jetiko. — Viktor Ježek, mizarjev sin, 4 mesece, Poljanska cesta 37, za božjastjo.

V deželnej bolnici:

14. decembra: Marija Krajsšek, gostija, 60 let, bila umirajoča prenešana. — Marija Prošek, gostija, 70 let, za starostjo.

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mokrina v mm.
16. dec.	7. zjutraj	733 28 mm.	4 4° C	sl. jz.	dež.	19 30 mm
	2. pop.	730 98 mm.	6 0° C	sl. svz.	dež.	
	9. zvečer	732 27 mm.	6 2° C	sl. svz.	obl.	dežja.

Srednja temperatura 5-5°, za 6-6° nad normalom.

Dunajska borza

dne 16. decembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gl. 77.65	gl. 75.60
Srebrna renta	80.40	78.65
Zlata renta	109.75	107.00
5% marcna renta	92.10	88.65
Akcije narodne banke	878.—	867.—
Kreditne akcije	273.50	270.—
London	126.25	126.50
Srebro	—	—
Napol.	9.99	10.02
C. kr. cekini	5.98	6.—
Nemške marke	61.92 1/2	62.02 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 180	gl. 75 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	162
Ogerska zlata renta 4%	97	75
Ogerska papirna renta 5%	82	25
5% štajarske zemljišč. odvez. oblig.	105	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gl.	—
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125	25
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	99	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	99	75
Kreditne srečke	100 gl.	180
Rudolfove srečke	10	19
Akcije anglo-avstr. banke	120	103
Tramway-društ. velj. 170 gl. n. v.	218	75

V Ljubljani, na cesarja Josipa trgu. CIRKUS SCHLEGEL.

Danes v petek dne 16. decembra bode cirkus zaprt.
Jutri v soboto 17. decembra zvečer ob 7. uri:

Velika parforce-predstava.

Nastop vseh umetnikov in umetnic.

V nedeljo 18. decembra dve veliki ekstra-predstavi.

Prva ob 4. uri popoldne, druga ob 7. uri zvečer.
Vse natančneje po listkih.

Za mnogobrojni obisk se priporoča udano

(899) **M. Schlegel**, ravnatelj.
Velečastito obdinstvo posebno opozarjam, da sem najel od danes naprej Dunajsko žensko godbo, obstoječo iz 8 esob.

Kri čistilne kroglice

so se vselej sijajno osvedočile pri zabasanji človeškega telesa, glavobolu, navalu krvi, otrpnenih uših, skaženem zelodeci, pomankanju slasti do jedij, jetrnih in obistnih boleznih, in presegajo v svojem učinku vsa druga v reklamah toliko proslavljena sredstva. Ker to zdravilo izdeluje lekarna sama, velja jedna škatlja samo 21 kr., jeden zavoj s 6 škatljami 1 gl. 5 kr. — Manj kot jeden zavoj se s pošto ne razpošilja. — Prodaja (606-10)

„LEKARNA TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

Razpošilja se vsak dan po pošti.

Štajersko vino lastnega pridelka dr. Jos. Waldherr-ja. Kovačkovrško vino

(Schmitsberger)

v steklenicah.

1 liter 60 kr.
1/2 litra 32 „
1/4 „ 18 „

Za vrnene steklenice se povrne:

Za 1 liter 8 kr.
„ 1/2 litra 6 „
„ 1/4 „ 5 „

Zaloga:

v Beethovenovih ulicah št. 6, pri Petru Lassnik-u, Josipu Kordin-u, Viktorji Schiffer-ji, Edvardu Mahr-u, v Nemških ulicah št. 4. (901-1)

Dober zaslužek!

Solidne osebe iščemo za prodajo zakonito dovoljenih premijskih srečk in damo visoko provizijo, oziroma stalno plačo. (778-13)

Hauptstädtliche Wechselstuben-Gesellschaft.
Adler & Co., Budimpešta.

BUDIMSKA Rákóczy GRENČICA.

Kot gotovo uplivojoče čistilno sredstvo priporočajo najslavnejši zdravniki pri trebušnih boleznih, zastajanih krvi, zlatej žili, boleznih na jetrih in ledicah ter škrofuloznih boleznih, mrzlici, protinu, spuščajih, zapiranjih itd. Prodaja se v vseh specerijskih in prodajalnicah mineralnih vod, kakor tudi v lekarnah in drogerijah.

Lastniki: bratje Loser v Budapešti. (807-23)

CACAO in ČOKOLADA

VICTOR SCHMIDT & SÖHNE

ki sta pri prvej Dunajske razstavi kuhinjske umetnosti bili odlikovani z najvišjo odliko, častnim diplomom, sta pristni samo, če imata našo uradno registrovano varstveno znamko in firmo. (800-28)

Dobiva se pri vseh boljših trgovcih in prodajalcih delikates, v Ljubljani pri g. k etru Lassnik-u.

Razpošilja se v provincije proti poštnemu povzetju.

VICTOR SCHMIDT & SÖHNE,

c. kr. dež. opr. tovarnarji. Tovarna in centr. razpošiljalnica Dunaj, IV., Allegasse Nr. 48 (poleg juž. kolodvora).

V Zvezdi, v hiši „Matice Slovenske“ MARIJA DRENIK. v Zvezdi, v hiši „Matice Slovenske“.

Predtiskarija. Stroj za izdelovanje nogovic [Strickmaschine].

Bogata zaloga ženskih ročnih del, začetih in izvršenih.

Trakovi za vence. Pristno Japonsko blago. (29-50)